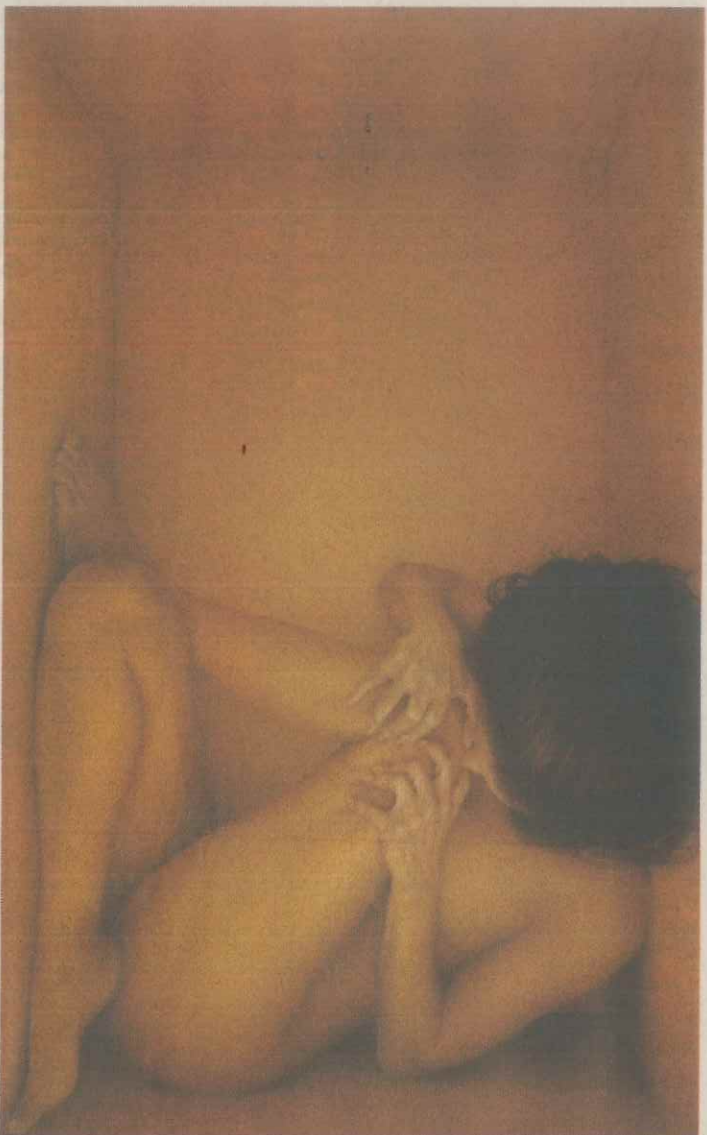

תערוכה

עץ הדולב סמוך

גלריה נגא בתל אביב (אחד העם 60) מוצגת תערוכתה של שחר יהלום, "ED", ובה פסל חי, רישומים, עבודת וירטואליזם על טיליקון במבנה קטקוויים. עץ הדולב שבמרכז התערוכה נעקר מבית הגידול המקורי שלו בצפון אמריקה ונשתל ברלי המוצב בתוך אינקר-בטור האינדיאני מואר באור ניאון קר והעץ הצעיר מונשם באמצעים מלאכותיים של קירור ולחות, בניסיון ליצור עבודה תנאי מעבדה שיש-חור את מחזור החיים הטבעי והרמוני לו להשיל עלים אדומים עם כוה הסתיו, כמו במקומות שתחתיו אדם בהם. מלכר הדולב, שהוא הפסל החי, מציגה יהלום לדאשונה מבחר רישומים ובהם רמוזות ליליות, אנר-שיות וחייזריות, מוארות באור ירח קיר.

לא הרחק משם, במוזיאון תל אביב בשדרות שאול המלך, תינעל מתר התערוכה "כבלים" של אורית אקטע היילסהיים, זוכת פרס חיים שיף לאמנות פגורטיבית-אליסטית לשנת 2011. בתערוכה ציורי שמן של סמלים נשיים, בתחילה פריטי לבוש ובהמשך ציורים של גוף ממש, לרוב נשי, שתמיד כולא או עטוף בשכבה כלשהי, כר או קיר, כסמל לחקירה של הגוף והנפש להחלץ מקופסאות, גדרות וקדרות של בתים. אצרת: ורדה שטיינלאוף.

"ED" בגלריה נגא בתל אביב, "כבלים" במוזיאון תל אביב

אורית
אקטע
היילסהיים,
ללא כותרת,
2010

אמנות

אורית אקטע: "לא הייתי אישה מוכה, אבל התנהגתי כמו"

הציירת אורית אקטע. "הציור הציל לי את החיים" צילום: אבישג שאר-ישוב

אורית אקטע מציירת את הביוגרפיה הלא פשוטה שלה. דרך הציור שהוא "גם סוג של הלקאה עצמית" היא מעבדת בתערוכה חדשה חוויות של תקיפה מינית במשפחה שעברה בגיל 10, קשיי פרנסה כאם יחידנית ומשלימה עם צבע העור שכל כך התביישה בו בילדותה

[נעמה ריבה](#) [לעקוב](#)

29 בדצמבר 2022

כשמשוחחים עם הציירת אורית אקטע על הביוגרפיה שלה, שלאורה היא יוצרת בשני העשורים האחרונים, מתקיים דיסוננס. קורות החיים של אקטע אינם פשוטים. היא חוותה הטרדה מינית בילדותה מצד קרוב משפחה; התפרנסה בדוחק כאם חד הורית לשלושה ילדים לאחר גירושיה; הוריה לא עודדו אותה לצייר והיא נסחפה אל התחום בגיל מאוחר. בנוסף, היא גם סובלת מכאבים כרוניים, שמעוררים בה חוסר שקט וכופים עליה שינויי תנוחות ישיבה בזמן השיחה. למרות נקודות הפתיחה המורכבות האלו, היא לא מתמסרת לתדמית האמנית המיוסרת ולא כועסת על משפחתה או על הממסד האמנותי.

ההטרדה המינית שעברה והנישואים הכושלים הם שני הנושאים המרכזיים ביצירתה והיא מדברת עליהם בפתיחות גדולה. "הוטרדתי מינית על ידי קרוב משפחה מגיל 10 עד 12. כשזה קרה, לא הרגשתי שזו הטרדה. הוא לא עשה את זה באלימות, זה היה קרוב משפחה שכולם אהבו ואני הרגשתי מלכה, שהוא אוהב אותי, ונהניתי מהעניין הזה שהוא אוהב אותי ונותן לי כסף".

"ללא כותרת". "לא ידעתי להגיד לא. הייתי צריכה שיאהבו אותי" צילום: אלעד שריג

הרגשת שמשו לא בסדר?

"ברור שהבנתי שמשו לא בסדר. הייתי עושה לו מסאז'ים. הייתי מענגת אותו. כנראה זה היה לי נעים. ילדה בגיל מסוים, אולי נהנית מינית מהדבר הזה באופן מוזר. רק שנים מאוחר יותר, בשיחות עם הפסיכולוגית בגיל 25, היא זיהתה את הבעיה והבנתי את העיוות ושהוא בעצם הטריד אותי. חייתי בבושה מטורפת שנתתי יד לדבר הזה ולא התנגדתי ולא הסכמתי לדבר איתו על העניין. בינתיים הוא נפטר".

בציור מ-2003, ציירה אקטע ילדה בתוך תיבה, שמסמנת עם האצבע על שפתיה תנועת השתקה. "הציור עסק בסוד ששמרתי", היא מספרת. כמה שנים מאוחר יותר היא ציירה סדרה שלמה של "דמויות בתוך תיבות". הדמות בתיבות היא בת דודתה, אותה צילמה בעירום והעתיקה לבד באיטיות רבה. לא ניתן לזהות את פניה של הדמות המצוירת. היא דמות אנונימית של אישה שמנסה לפרוץ את גבולות התיבה.

ללא כותרת (2010). לפרוץ את גבולות התיבה צילום: סריקה: סטודיו שוק

אקטע, בת 52, תציג את ציוריה החדשים משלוש השנים האחרונות בתערוכת יחיד חדשה שתיפתח מחר בגלריית זימאק בכיכר המדינה. היא עזבה את ציורי התיבות למספר שנים, וכעת היא מציגה בתערוכה ציור חדש של בתה לבושה בבגד תימני מסורתי שכולל תכשיטים כבדים וכיסוי ראש (נראה בשער מאחורי אקטע). רק פניה וכפות רגליה שאזוקות באזיקונים חשופות והיא לכודה בקופסה, שמזכירה אריזה של בובות ברבי. "בחרתי בברבי כי היא מטפורה לאישה שניתן

לשחק איתה ולעשות מה שרוצים". בשוליים כתבה אקטע משפט שלקוח מהכתובה של סבה וסבתה: "ויהבנא ליכי מהר בתוליכי כסף זוזי מאתן דאינון" (אני נותן לך מהר הבתולות מאתיים דינרי כסף).

מתי דיברת על ההטרדה לראשונה עם המשפחה?

"לא ממש דיברנו על זה אבל דרך הציורים שלי כולם סביבי הבינו מה עברתי. היה קושי לדבר על זה, במיוחד עם אלה שהיו אמורים לשמור עליי. במהלך השנים שמעתי על עוד נשים במשפחה שהוא הטריד".

"דרך הציורים שלי כולם סביבי הבינו מה עברתי והיה קושי לדבר על זה. במיוחד עם אלה שהיו אמורים לשמור עליי. במהלך השנים שמעתי על עוד נשים במשפחה שהוא הטריד"

העיסוק באירוע דרך אמנות הוא פחות אינטנסיבי מבעבר או שהוא עדיין מופיע?

"הוא קיים ב־DNA. זה עיוות לי את כל המציאות וגרם לי להיות אדם מרצה בזוגיות. אני לא יודעת להגיד לא. כשהייתי רווקה יכולתי להיכנס עם גבר למיטה, ורק אחר כך לשאול את עצמי אם בכלל רציתי את זה או אהבתי את זה. זה כתוצאה ממה שעברתי בילדות. לא ידעתי להגיד לא. הייתי צריכה שיאהבו אותי".

מות החלום

אקטע התחתנה בגיל 24 ונולדו לה שלושה ילדים. חיי הנישואים היו קשים. "במשך שנים הייתי במערכת יחסים בעייתית שתקעה אותי ומצאתי את עצמי מקבלת את חיי כפי שהם ומשלימה עם מר גורלי בגלל חוסר הביטחון שלי, הדימוי העצמי הנמוך ובעיקר הקורבנות שמלווה אותי מאז ומתמיד ומאכילה את הנפש שלי".

מות החלום

גם התנפצות חלום הנישואים מקבלת ביטוי באמנות שלה — בציור הראשון בסדרה מופיעה שמלת כלה שמצוירת תלויה על קולב ללא

גוף, ללא חיים. ציור זה נמצא באוסף מוזיאון תל אביב. בציור נוסף, "מטמורפוזת", שאקטע ציירה במשך ארבע שנים, היא לובשת את שמלת הכלה, ידיה מלופפות בחבלים וטבעת נישואים תלויה על חבל במרכז הציור. ציור שלישי עם שמלת הכלה קרוי "הפייטה". אקטע מציירת את עצמה חשופת חזה, השמלה יורדת מקולב והיא אוחזת בה ומבכה את מות הנישואים כמו מריה שמבכה את מותו של ישו.

"זה מות החלום שגדלתי עליו, כמו המון ילדות, על הנסיכה והאביר על הסוס הלבן שיציל אותי או יקח אותי לכיוון האושר", היא מסבירה. הציור הרביעי בסדרה קרוי "תכריכים". השמלה מלופפת בתכריכים כמו גופה חנוטה וזבוב מרחף מעליה, מסמל את הרגע החולף.

"תכריכים" (2022). רגע חולף צילום: אלעד שריג

ציור נוסף שקשור לנישואים הוא "כלואה". אקטע מצוירת כשהיא לבושה בשמלת "התשבוך לולו" מטקס החינה התימני. "הציור מצויר בגודל טבעי ונראה כמו סרקופג, מומיה. הוא משקף את התחושה שהייתי כלואה בתוך דפוס התנהגות ודפוס חשיבה מסורתיים בתוך זוגיות, זה ציור שגם מזכיר את סבתי, שחותנה בגיל 12 עם סבא שלי שהיה בן 28".

"הציור הציל אותי"

אקטע חלק מגל של אמנים שמציירים ציור ריאליסטי ופיגורטיבי השייכים לדור הביניים באמנות הישראלית (רובם ילדי דור ה-X), שהחלו להציג ולזכות בהכרה בשל נסיגת גל אמנות דלות החומר שהיה דומיננטי עד תחילת המאה הנוכחית. אמנים אלו קיבלו דחיפה ממוזיאון תל אביב, שהחל להעניק את פרס שיף לאמנים העוסקים באמנות ריאליסטית ופיגורטיבית החל מ-2008 (בין הזוכים עד כה נמנים אמנון דוד ער, דוד ניפן, פאטמה שנאן ולאונד בלקלב). ב-2011 זכתה גם אקטע בפרס ושנה לאחר מכן הציגה את התערוכה "בכבלים" — זו היתה הפעם הראשונה שהציגה במוזיאון מוכר.

אקטע לא הוכוונה לציור על ידי סביבתה. היא נכנסה אל היצירה כבר מגיל צעיר וגילתה לבד את הכישרון שלה. כשהיא ביקשה להוריד

ציורים בבית ולהחליף אותם בשלה, ההורים איפשרו לה.

"הציור הציל אותי"

"הם נתנו לי יד חופשית אבל גדלתי לבד, לא היתה לי הכוונה", היא אומרת, "הם ראו שאני מוכשרת ולא עשו איתי משהו משמעותי. אח שלי למד נגינה בתלמה ילין והוא ישן אצל המשפחה ברחובות ואמא היתה טסה לפגוש אותו מאילת. הרגשתי שאותו טיפחו. אבל אין לי כעס על ההורים, הם נתנו לי המון חום ואהבה ואני מבינה שהם לא עשו את זה בכוונה. היום אחי הוא חצוצרן. גם האח הנוסף שלי יצירתי, הוא למד משחק ועובד כנגר".

"פיסטה" (2021). מריה בוכה על מות חלום הנישואים צילום: אלעד שריג

כנערה היא חלמה להיות מעצבת אופנה. "הלכתי ללמוד קורס בתל אביב, ואהבתי לצייר אבל לא התחברתי לתדמיתנות". לאחר הצבא היא עסקה במלאכות יד שונות. "הייתי משפצת רהיטים, עיצבתי מטבחים לכל מיני אנשים, עיצבתי וילונות. הייתי מציירת על ביצי יען. היתה תקופה שסרגתי על נעלי קרוקס. התפרנסתי מכל הדברים האלו".

את האימהות היא חוותה כמצב של הישרדות. "עברתי את ההריונות בבדידות. הייתי שולחת את הילדים לגן ובוכה. היה לי קשה, איש לא האמין בי. אנשים היו אומרים לי 'לכי תעבדי בחנות או משהו אחר'. במקביל לציור ניקיתי מדרגות וגיהצתי לאנשים. זה קשה לגדל שלושה ילדים לבד. ולא משנה מה הרקע שלך".

בגיל 28, לפני שילדה את בנה השלישי, היא פנתה ללימודי ציור אצל האמן מאיר נטיף ברחובות. "אמרתי לו שאני רוצה ללמוד לצייר, כך שהציורים שלי ייראו כמו צילום. הייתי מאוד תמימה, לא ידעתי מה זה ציור פיגורטיבי או ריאליסטי. מהר מאוד הוא קלט שיש לי יכולות טכניות טובות ושאל מה אני רוצה לצייר. התחלתי עם דיוקן של אבא שלי. אחרי כמה שיעורים הוא לימד אותי את טכניקת הרשת — חלוקה של הקנבס לריבועים ומילוי כל ריבוע בשלבים. אני עובדת בטכניקה של שכבות מאוד דקות ושקופות, אחת על השנייה. לאט מאוד, כך שלא רואים משיכות מכחול. הטכניקה הזו היתה כלי בשבילי.

הכל היה בפנים וחיכה להתפרץ. הייתי בשלה, ופשוט הקאתי הכל החוצה ועשיתי מהר מאוד תערוכה שלמה על נושא הנישואים".

בעשור האחרון היא הפסיקה עם העבודות המזדמנות, מתמקדת בציור ובמקביל מלמדת ברחובות ובתל אביב. "זה מחזיק אותי כלכלית יחד עם מכירות פה ושם". כיום היא מתגוררת בתל אביב עם בעלה זה 14 שנה. ילדיה הבוגרים גרים בשכונת שפירא בדרום העיר. בקומה העליונה מעל דירת הילדים ממוקם הסטודיו שלה. בשנה וחצי האחרונות היא ריכזה סביבה מספר ציירים, שכמוה מציירים ציור פיגורטיבי ריאליסטי ויחד הם מחליפים רעיונות ומשוחחים.

מה מייחד אתכם מאמנים אחרים?

**"היה לי קשה ואני הייתי המאמינה היחידה בעצמי.
אנשים היו אומרים לי 'לכי תעבדי בחנות או משהו
אחר' ובמקביל לציור ניקיתי מדרגות וגיהצתי
לאנשים. זה קשה לגדל שלושה ילדים לבד"**

"אני לא חושבת שיש בהכרח משהו שמייחד אותנו. אני הזמנתי אליו אמנים שאני מאוד אוהבת, שעם חלקם אני בקשר כבר שנים. הקבוצה היא קטנה ואנחנו מעדיפים לשמור עליה ככה. אנחנו לומדים להכיר אחד את השני ומעלים שאלות שמעניינות אותנו כיוצרים".

הציור שלך הוא טיפול עצמי?

"הציור הציל אותי. הוא חבל הצלה. הוא אנליזה לחיים שלי. אני לא יודעת איפה הייתי אם זה לא היה. זה כלי לנפש שמאפשר לי להבין את הכעסים שלי. אני עברתי חוויות לא פשוטות ונשארתי בהן המון שנים. בנישואים הלא טובים נשארתי 14 שנים. לא הייתי אישה מוכה, אבל התנהגתי כמו. מהבחינה הזו שחזרתי כל הזמן למקום הלא טוב".

הצבת הציורים בתערוכה. "אני לא מציירת ריאליסטי כדי למכור" צילום: אורית אקטע

איך הטיפול ועיבוד החוויות מקבלים ביטוי בציור?

"אני מציירת מאוד לאט ואני חוזרת שוב ושוב לאותם מרכיבים פיזיים. כמו לטבעת הנישואים, או לקומבינזון של סבתא שייצג את החלום על הכלה. אני עדיין חוזרת אליו, לפיסת הבד הזו, שוב ושוב".

מצד אחד את מתארת תהליך רגשי עמוק. מצד שני הציורים שלך מצביעים על אמני בשליטה. הם טכניים מאוד. כל סנטימטר מתוכנן.

"הציורים שלי לא עמוסים בפרטים. יש תמיד דימוי מרכזי ואני מייצרת סדרות על אותו נושא. יש רגש מרכזי. אין אצלי שימוש מסיבי באור וצל כמו בציורים ריאליסטיים. הרבה מהחברים שלי מתעסקים בצבעוניות ובזוויות ובפרספקטיבות. אני מציירת פרונטלי. חשוב לי לזכך את הרגשות של הדמות ולהביא אותן לצופה ושהוא יקבל בוקס בבטן כשהוא מתבונן. אני חיה בשני עולמות. אחד אמיתי ואחד אולי לא. עולם של פנטזיות. כשאני מציירת אני מדברת עם עצמי ומתנהלת מול עצמי. דרך הציורים אני מוציאה את העולם הפנימי החוצה".

"אל דוראדו" (2018). "התביישתי ורציתי להיות לבנה" צילום: אורית אקטע

מה הערך של הציורים לעומת צילום ריאליסטי?

"הציור הוא סוג של הלקאה עצמית. זה תהליך מאוד ארוך של עבודה".

האמן והאוצר יונתן הירשפלד, שכתב טקסט שמלווה את התערוכה בזימאק, מוסיף פרשנות נוספת לסגנון הציור שלה: "הציור של אקטע שטוח, רזה, אנורקטי. הן מבחינה חומרית והן מבחינה צבעונית", כותב הירשפלד. "יש בו משהו מחדר ראיות במשטרה. אובייקטים מבודדים על רקע ניטרלי. יש לו צורה של עדות: כך וכך היה. לא פחות ולא יותר. בלי הגזמות סוריאליסטיות, בלי מבעים אקספרסיביים, ואם הוא פואטי, זו פואטיקה מרה, יבשה, בלתי רגשנית, אנטי־פאתוס, שומרת על פאסון".

לדבריה, למרות שציורים ריאליסטיים ופיגורטיביים הפכו לפופולריים בשנים האחרונות, היא לא מוכרת בקלות. "אני לא מציירת ריאליסטי בשביל למכור. גם הנושאים שלי מאוד קשים. אלה לא ציורים שכל

אחד ישים בסלון והמכירה מבחינתי היא ערך מוסף. יש אספנים שבאים אליי ומבקשים ממני לצייר נופים. לצייר יותר שמח. אבל אני לא עושה דברים בהזמנה". במקביל לציורים הענקיים, שזמן העבודה עליהם עלול להימשך שנים, היא מציירת ציורים קטנים, שגם מסייעים לה "לשחרר רגשות" וגם נמכרים במהירות.

ללא כותרת (2022). "חשוב לי לזכך את הרגשות של הדמות ולהביא אותן לצופה ושהוא יקבל בוקס בבטן"

צילום: אלעד שריג

"ציור גדול עולה עשרות אלפי דולרים. אני בקושי מוכרת כאלו והקטנים לעומת זאת נחטפים. אלה גם המקרים היחידים שיוצא לי לצייר לפי בקשה. בדרך כלל אלה ציורים קטנים שעוסקים בחפץ שכבר עסקתי בו והוא מתחבר לי לסדרה שאני עובדת עליה".

אקטא אומרת שבגלל שהיתה אאוטסיידרית ולא למדה במדרשה או בבצלאל, היא לא חשה קשיים שמרגישים אמנים אחרים. "לא נכנסתי לעולם הציור מהאקדמיה. לא ידעתי מי צייר נחשב או לא נחשב. לא התעסקתי בפוליטיקה של עולם האמנות. עד היום אני כמעט ולא הולכת לגלריות. בזמן שיש לי אני מעדיפה לצייר או לצאת עם חברים לבלות. חבל לי שאני לא הולכת יותר".

"דרך הציורים שלי כולם סביבי הבינו מה עברתי והיה קושי לדבר על זה. במיוחד עם אלה שהיו אמורים לשמור עליי. במהלך השנים שמעתי על עוד נשים במשפחה שהוא הטריד"

לבן זה יפה?

נושא נוסף שמעסיק את אקטע הוא מוצאה התימני, שמשתלב בנושא החתונה. "לקח לי שנים רבות להתחבר לשורשים. מאוד התביישתי. כשהייתי ילדה באילת קראו לי כושית. ורק רציתי להתחבא. רציתי להיות לבנה".

ב-2018 היא ציירה דיוקן עצמי בשם "אל דוראדו" ובו היא מצוירת כשחצי מפניה כמוצבעות בלבן. "אל דוראדו היא עיר אגדתית שלא

קיימת והיא הפכה להיות משאת נפש לאנשים. משאת הנפש שלי זה להיות לבנה ואל דוראדו מסמלת את הרצון שלי להיות לבנה. זו עוד טראומה שעיצבה אותי, גרמה לי לחוסר ביטחון ולדימוי עצמי נמוך", היא אומרת. הציור נמכר ולא יוצג בתערוכה הנוכחית.

ללא כותרת (2010). "ראו שאני מוכשרת, אבל לא עשו איתי משהו משמעותי" צילום: סריקה סטודיו שוקי

באופן מפתיע, הביקורת של אקטע בהקשר ליחס לצבע העור, מופנית כלפי משפחתה ולא לחברה. "הגזענות התחילה בבית שבו גידלו אותי לחשוב, מבלי לשים לב, שלבן זה יפה ולהתחתן עם גבר אשכנזי זה הישג. וילדה כהת עור שקראו לה בבית סאודה ("שחורה" בתימנית, נ"ר), בתת מודע שלי התפתחה תפיסה, שלבן זה יפה ושחור הוא מכוער, שלבן זה מוצלח ושחור זה כנראה נכשל. זה קיבע את הערך שלי כנמוך. בבגרות רציתי רק בני זוג אשכנזים. גם הבן זוג הנוכחי, כבר 14 שנה, הוא אשכנזי. הרגשתי שזה מה שירים אותי ויהיה צינור להצלחה".

בתערוכה יוצגו ציורים חדשים שעוסקים בנושא העור הכהה, בשונות וברגש הנחיתות שחשה. באחד הציורים הגדולים אקטע יושבת ללא בגד שמכסה את פלג גופה העליון, עם תכשיטים שמסתירים את שדיה באופן חלקי. היא משלבת בציור ארבע נשים מחייה. הנרגילה שבציור היא של אחת מסבתותיה. "היא היתה מעשנת בנרגילה הזו. וההצבה של החפץ לידי הוא כמו פסל פאלי", היא מסבירה. המטפחת שעל ראשה, המכנסיים וגם תסרוקת הצמות, שאולים מסבתא שנייה. התכשיטים מייצגים את אמה, עליה היא מעידה שהיא "אישה מטופחת", היא יושבת על תיבת פח, שבתה מתופפת עליה. "אני עירומה, באה להתריס. הציור עדיין לא גמור ונמצא בתהליך. אבל הוא יוצג כך".

בציור נוסף היא נראית בתלבושת חינה מסורתית, עוטה תכשיטים, יושבת ישיבה חצי מזרחית. "זה ציור של ניגודים. זו ישיבה שמזכירה משולש, כמו צורת הקמע של הגבר, אבל האישה יושבת כמו פסל, כמו חפץ הניתן להעברה לגבר. התכשיטים הם פאר היצירה הגברית.

השירים בחינה הם למעשה שירי אבל על זה שהילדה נמכרת ולא תראה את משפחתה יותר".

בציורים עולה שרוב הביקורת שלך מופנית לקהילה שאת חלק ממנה. אין לך טענות לחברה הישראלית ולגזענות כלפי מזרחים ותימנים?

"ברור שהיתה גזענות, וגם המון אנשים מהמשפחה שלי חוו גזענות, אבל הבעיות מתחילות מתוכי. כל פעם כשהיה נולד תינוק במשפחה היו אומרים: 'יואו איזה לבן, איזה בהיר' ואם מישהו היה מתחתן עם אשכנזייה היו אומרים: 'וואי, הצלחת להשיג אשכנזייה, איזה עילוי'. עד היום הדודות שלי מתלהבות מילדות לבנות. הלבן הוא יפה והישג להתפאר בו. הרגשתי שהגזענות מתחילה מהבית, מהבושה העצמית מהצבע הכהה, השחור".

ללא כותרת (2022). הנרגילה כפסל פאלי צילום: אלעד שריג

כדי להתרחק מהמוצא, אקטע עשתה שינויים גם במראה. "כל כך כעסתי על היחס בבית, שברחתי מהשורשים. לא רציתי להיראות כמו שושנה דמארי ולא שמתי תכשיטים. אני עד היום עושה החלקות בשיער. עם הזמן דברים אצלי השתנו. היום אני אוהבת את צבע העור שלי, עונדת תכשיטים תימניים, כואבת את כאבה של העדה וגאה במקום שממנו הגעתי".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ